

fattende samarbejde end fiskeri og handelsaftaler alene.

Det er vigtigt, at vi får bedre markedsbetingelser for vores eksport, men det er også vigtigt at få en debat om andre sider ved et eventuelt samarbejde med EU, som kan gavne befolkningen og erhvervslivet, f.eks. inden for uddannelse og forskning.

Når det gælder spørgsmålet om NATO, så har Sambandspartiet i modsætning til de andre partier på Færøerne aldrig haft problemer med sin holdning. Vi har altid betragtet NATO som en nødvendig forsvarsalliance, og det gør vi stadig væk. Også her har rigsfællesskabet været en fordel, idet vi som en del af det danske rige har betragtet os som omfattet af alliancen.

På Færøerne er der nu ved at være en politisk stemning for at diskutere Færøernes forhold til fremtidens forsvarspolitik og dermed holdningen til NATO. Man er nu enige om, at de tidligere vedtagne lagtingsbeslutninger angående forsvarspolitikken trænger til at blive revideret. Den diskussion ser vi frem til i Sambandspartiet.

Vi har også længe haft et ønske om at kunne påvirke de beslutninger på det udenrigspolitiske område, der har direkte betydning for Færøerne. Derfor er vi glade for udmeldingen fra statsministeren om, at man fra regeringens side er indstillet på at drøfte en ordning, hvor det færøske og det grønlandske landstyre bliver bemyndiget til at handle på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender, når det alene angår Færøerne henholdsvis Grønland.

Vi ser frem til, at man i gensidig respekt i fællesskabet mellem de tre parter og i tillidsfuldt samarbejde ser fremad, og her lægger vi stor vægt på betydningen af ordet samarbejde. Statsministerens tale giver også indtryk af, at muligheden er til stede.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at statsministerens tale var beviset på, at tonen nu er blevet en anden og meget bedre, end den har været længe mellem Færøerne og Danmark, og det kan der kun komme noget godt ud af.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.00.

Mødet udsat kl. 18.04

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges

Tórbjörn Jacobsen (TF):

I modsætning til allehånde kolonialistiske omklamringer i de sidste mange år oplevede de danske kolonier i tirsdags en statsminister, der trods alt havde forstået en del af, hvad der rører sig iblandt folket i de nordatlantiske besiddelser. Signalet er helt klart en opblødning. En liberalisering. Mere rum for undersåtterne i den imperialistiske karrusel. Alle statsdannelser bevarer og forsvare deres grænser, således er en stats kemi nu engang indrettet. Derfor skal man ikke regne med, at signalet om de nordatlantiske nationers politiske frigørelse nogen sinde skal springe ud fra dette ellers ærbare forum.

Statsministeren gav os et håndgribeligt bud på, hvorledes han som leder af et højt rangeret velfærdssamfund mener, at fremtiden skal forme sig. Enig eller uenig, så er det statsministerens ret og pligt at lægge kursen, således som han med et flertal bag sig nu engang har bestemt sig for, at den skal være. Herfra bliver der ikke taget stilling til danske indenrigsanliggender i åbningstalen. Som repræsentant for Tjóðveldisflokkurin her i Tinget behandler jeg kun sager, der har med relationerne mellem Færøerne og Danmark at gøre.

Der blev afholdt lagtingsvalg på Færøerne den 30. april, for godt og vel 5 måneder siden. Efter 5 ugers slidsomme tovtækkerier kom der omsider en ny selvstyrekolalition på plads svejset sammen af de fire partier: Tjóðveldisflokkinum, Fólkaflokkinum, Sjálvstýrisflokkinum og Miðflokkinum, der sprang over gærdet, der går igennem akslen, som skiller det parlamentariske Færøerne i nationalpolitiske spørgsmål.

Det så eller længe ud til, at det ikke skulle lykkes at fortsætte selvstændighedspolitikken fra forrige valgperiode. Meningsmålingerne før lagtingsvalget den 30. april viste, at der var dødt løb imellem selvstyrefløjen og samhörighedsfløjen, men det lykkedes så til sidst lige akkurat, da selvstyrefløjens 17 mandater fandt sammen med samhörighedsfløjens 15 stykker.

Man kan påstå, at det var en smal sejr, men set i lyset af den meget kraftige og aggressive offensiv, der har været rettet imod selvstyrelandsstyret fra 1998 til 2002, er det bemærkelsesværdigt, at befolkningen valgte at holde fast ved kursen om end med reduceret styrke frem imod